

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Էլ մի՛ խնդրիր . . .

Էլ մի՛ խնդրիր, մանո՛ւկ սիրուն,
Տանջված սրտից քեզ նվեր՝
Ո՛չ երգ այրող, երգ վառվռուն,
Ո՛չ սիրո մեղմ նվագներ...

Ջուր են, հոգյա՛կ, քո խանդալից
Այդ նոր ժրպիտն ու գգվանք.
Դու չես ցրվիլ իմ հեզ սրտից
Նենգված սիրո տառապանք...

Այն սև օրից, երբ փշրեցիր
Դու հույսերըս ոսկեվառ,
Անկեղծ սերըս անարգեցիր,
Քնարս լռեց քեզ համար:

Այն օրից իմ այրված սրտում
Շիջավ չքնաղ քո պատկեր.
Այժմ անվերջ իմ երգերում
Ես գգվում եմ մի այլ սեր:

Մեր դեպի հոգս ու կարիքի
Քրտինք թափող գավակներ.
Մեր դեպի իմ ստրուկ ազգի

Կյանքը մաշող կապանքներ...

Այդ սերն է ինձ այժմ, ո՛վ կույս,

Ոգևորում, սիրտ տալիս.

Նա՛ է բուռն խանդը հոգույս,

Այրվող նյութը երգերիս...

1890, 10 հունիսի